

ESIK A HÓ

Esik a hó, zúg a vad orkán,
Majd betöri az ablakot.
S én idebent virágos kedvvel
Tavaszi dalt dúdolgatok.
Szegény szívem, szokatlan érzés,
Meleg sugár villanja át...
Oh, szép az élet, szép az élet,
Tegnap vettem egy mázsa fát!

Le-leülök a kályha mellé,
S a múltba úgy elmélyedek!
Eszembe jutnak mind az átélt
Hideg, havas, kemény telek.
De kibékít a pattogó tűz,
S kacagom a vihar dalát...
Oh, szép az élet, szép az élet,
Tegnap vettem egy mázsa fát!

Eszembe jut sok, sok, nagyon sok
Szerencsétlen földönfutó,
Kik most, ki tudja, hol bolyongnak,
Veri a szél, veri a hó.
Kapuk alatt várják talán a
Könyörülő, fagyos halált...
Oh, szép az élet, szép az élet,
Tegnap vettem egy mázsa fát!

Előveszem kedves poétám,
Sorsán el-eltöprekdedem.
Szegény ő is sokat didergett
Szobában és az őrhelyen.
S forró szívének lánghevével
Melengeté mindig magát...
Én is *szívemmel* fűtök, amint
Elégetem a mázsa fát!